

סדר נשים | מסכת קדושין כ"ח"ד | שבת ראש השנה | כ"ד אלול תשפ"ג (16-10 ספטמבר 2023)
Seder Nashim | Masechet Kiddushin 28-34 | Shabbat Rosh Hashanah | 24 Elul-1 Tishrei (September 10-16)

The Talmud Israeli Family
Wishes the entire House of Israel
An Excellent & Sweet New Year!

בית התלמוד הישראלי
מאחלל לכל בית ישראל
שנה טובה ומתוקה!

Daf 28: GUARDING THE DIGNITY OF FELLOW JEWS דף כ"ח: זכויות בכבודו של אדם מישראל

Every person should treat others with respect. Moreover, it is certainly prohibited to humiliate, insult, or hurt anyone. A *beit din* (court of law) will punish an individual who disgraces another by imposing excommunication on them. If someone severely disparages a Jew and robs them of their dignity, the offender deserves to be insulted and in turn excommunicated.

What is *nidui* (excommunication)? A *beit din* makes a declaration that the person who transgressed is excommunicated. As soon as they declare that a person is an outcast, it is prohibited to sit within four *amot* (approximately 6 feet 8 inches) of them, they may not be counted in a *minyan*, cannot be invited to join in the communal recitation of *Birkat HaMazon* (grace after meals), or asked to fulfill other various public rituals. The outcast themselves should behave as if they are in mourning. The outcast is prohibited from washing their hair or clothes.

כל אדם צריך לנהג בזולת בכבוד, וכמוכן שאסור לבזות, להעליב ולפגוע באיש. בית דין מענישים את המבזה ומנדים אותו. כי אם הוא מזלזל ביהודי בצורה פה חמורה, ראוי לו שיזלזלו בו ולפיכה מנדים אותו.

מהו נדוי? בית דין מקריזים שהאיש שעבר עברה, מנדה. ברגע שהקריזו שהוא מנדה, אסור לשבת בתוך ארבע אמותיו של המנדה, אין מצרפים אותו למנין, אין מזמנים אתו ברפת המזון, ועוד הלכות שונות. המנדה עצמו צריך להתנהג כאלו שהוא אבל. אסור לו להסתפר ואסור לו לכבס את בגדיו.

Daf 29: RAV ACHA BAR YA'AKOV

The *amora* Rav Acha Bar Ya'akov was one of Rav Huna's students. He lived in the city of Papunia, close to Pumbedita, and taught Torah in numerous places. **The Talmud recounts the greatness and righteousness of Rav Acha Bar Ya'akov.** He went to study Torah with Abaye. In the city where Abaye lived, there was a *beit midrash* which everyone was scared to enter because people feared that a harmful demon resided there. Abaye, who was aware of his great piety, sought to arrange for Rav Acha bar Ya'akov to sleep in this *beit midrash*. Indeed, when he arrived at the *beit midrash*, **Rav Acha Bar Ya'akov prayed for the demon's death.** And that is what happened. Then the fear dissipated and danger passed from the place.

דף כ"ט: רב אחא בר יעקב

האמורא רב אחא בר יעקב היה מתלמידיו של רב הונא. הוא התגורר בעיר פפוניא הסמוכה לפומבדיתא ולמד תורה ברבים. **התלמוד מספר על גדולתו ועל צדקותו של רב אחא בר יעקב:** רב אחא בר יעקב הלך ללמד תורה אצל אביו. בעירו של אביו היה בית מדרש שהכל יראו להכנס אליו מפני שאנשים חששו שיטש שם שד מזיק. אביו שידע על גדל חסידותו של רב אחא בר יעקב בקש לסדר שרב אחא בר יעקב ילון בבית מדרש זה, ואכן בהגיעו לשם התפלל רב אחא בר יעקב שהמזיק ימות, וכן אכן קרה, וחלף החשש ועברה הסכנה מהמקום.

Daf 30: THE IMPORTANCE OF TORAH STUDY

On this *daf*, the Talmud illustrates, by way of allegory, the importance of studying Torah. Its moral message is that Torah study has the power to help resist the temptations and tricks of the *yetzer hara*, evil inclination. There was once a man who severely struck his son. After that, the father brought a bandage and placed it on the location of the injury and said to his son: "As long as this bandage is placed over the site of the injury, you can behave normally without fear. But if you take off the bandage, then there is a fear the wound will begin to show signs of infection."

The parallel lesson from this story is that God said to *B'nei Yisrael*: "I gave you an 'affliction,' which is the *yetzer hara*. However, I also gave you the bandage, which is Torah study. Anyone who engages in Torah study need not fear that the *yetzer hara* will overcome them and lead them astray in transgression. But one who removes the bandage on their own and does not engage in Torah study should fear profoundly, lest the *yetzer hara* overpower them.

דף ל': חשיבות למוד התורה

התלמוד בדף זה ממחיש בדרך של משל ונמשל את חשיבות למוד התורה, וכוחו של למוד זה לסייע לעמד בפני נסיונות ותחבולות של היצר הרע. מעשה באדם שהכה את בנו מכה נמרצת, ואחר כך הביא האב תחבשת והניח אותה על מקום המכה ואמר לבנו: כל עוד התחבשת הזו תהיה מנחת על מקום המכה, אתה יכול להתנהג כרגיל בלי לחשש. אבל אם תוריד את התחבשת אזי יש חשש כי המכה תתחיל להעלות מגלה.

הנמשל לספור זה הוא שהקב"ה אמר לבני ישראל: נתתי לכם ימכה, הלא היא היצר הרע. אך גם נתתי לכם תחבשת, שהיא למוד התורה. כל העוסק בתורה אינו צריך לחשש שהיצר הרע יתגבר עליו ויכשיל אותו בעברה. אבל המסיר מעצמו את התחבשת ואינו עוסק בלמוד תורה - יחשש ביותר שמא יכשילנו היצר הרע.

Daf 31: THE MITZVAH OF HONORING YOUR FATHER & MOTHER

דף ל"א: מצות כבוד אב ואם

Dama Ben Netina was a non-Jew from Ashkelon who possessed precious stones suitable for the *efod* (vest) of the *kohen gadol* (high priest). The *chachamim* asked to purchase the stones from Dama for a significant sum of money. However, Dama refused to make the sale, because the key to the box containing the stones was located under his sleeping father's head and Dama did not want to wake his father.

As a reward for his kindness and the honor he accorded his father, Dama's merited the birth of a *parah adumah* (red heifer) among his herd. This was very fortunate, as the red heifer is rare and much sought after. By selling it, Dama could earn a significant amount of money. Yet, when the *chachamim* came to acquire the *parah adumah*, Dama said to them: "I know you have a profound need for this animal to be able to sprinkle the water of the *parah adumah* to ritually cleanse individuals suffering from *tum'at meht* (ritual impurity imparted by a corpse). Accordingly, I know that I could demand a tremendous sum of money for this animal. However, I only ask for the amount of money I lost last year, when I did not sell the onyx stone to you." Following this story, the Gemara says that if a non-Jew, who is not obligated to fulfill the *mitzva* of *kibbud av v'em* merited such a significant reward, it stands to reason that Jews, who are obligated to fulfill this *mitzva*, would receive an even more substantial reward.

מעשה בנכרי בשם דמא, שהתגורר באשקלון וברשותו היו אבני שהם המתאימים לבגד האפוד של הכהן הגדול. חכמים בקשו לקנות ממנו את האבנים בסכום עצום, אך האבנים היו נעולים תחת מנעול, שהמפתח שלו היה מתחת לראשו של ינתניה - אביו של דמא. מפני כך לא הסכים דמא להעיר את אביו והוא לא מכר את האבנים היקרות.

כשכר על כך שכבד את אביו זכה דמא שכעבר שנה נולדה לו פרה אדמה כליל. היה זה דבר נדיר ביותר. כאשר באו חכמי ישראל לבקש ממנו לקנות את הפרה האדמה, הוא אמר להם: אני יודע שאתם זקוקים לה ביותר כדי להזות מי פרה אדמה על טמאי מת, ולכן אני יודע שבאפשרותי לבקש מכם סכום עצום, אך אני מבקש אלא את הסכום שהפסדתי בשנה שעברה, כשלא מכרתי לכם את אבני השם. לאחר שהתלמוד מביא מעשה זה הוא אומר: אם נכרי שאינו מצוה במצות כבוד אב ואם זכה לשכר כה רב, אנו היהודים שנצטוונו במצוה זו, על אחת כמה וכמה נזכה לשכר גדול ורב.

Daf 32: HONORING FATHER & MOTHER AND BURIAL OF THE DEAD

דף ל"ב: כבוד אב ואם והלוית המת

Once there was a man whose father asked him to run an errand for him. The man wanted to set out promptly, feeling joyously privileged to fulfill the *mitzvah* of *kibbud Av* (honoring one's father). Then, behold, through the window, the man saw a group gathering for a funeral procession. **He stood uncertain of what to do. On the one hand, he has a *mitzvah* mission to honor his father. On the other hand, it is also a *mitzvah* to accompany the dead.**

What should he do? The Talmud answers this question as follows: If the *mitzvah* of burying the dead can be successfully performed by other people, the man should go fulfill the *mitzvah* of *kibbud Av*. However, if there aren't enough people to fulfill the *mitzvah* of burying the dead, the man should take part in the funeral procession and then run the errand for his father.

מעשה באדם שאביו בקש ממנו לעשות עבורו שליחות. בקש אותו אדם לצאת לדרך מתוך שמחה על שהוא זוכה לקיים מצות כבוד אב, והנה, הוא ראה מבעד לחלון אנשים מתקהלים ללוות את המת. עמד וחקר בדעתו מה לעשות - מצד אחד יש לו מצוה לכבד את אביו, מצד שני יש גם מצוה ללוות את המת.

מה יעשה? על השאלה הזו עונה התלמוד כך: אם מצות הלוית מת זה יכולה להתקיים על ידי אנשים אחרים - ילך אותו אדם לקיים מצות כבוד אב. אך אם אין מספיק אנשים לקיום מצות הלוית המת - ילך האיש את המת ואחר כך יקיים את שליחות אביו.

Daf 33: RESPECT FOR THE TORAH SCHOLAR

דף ל"ג: כבוד תלמיד חכם

The Torah commands us to respect a person who is a *talmid chacham* (Torah scholar). Therefore, **when a *talmid chacham* passes within four cubits, a person should stand in their honor.** Regarding the question of a student who studies in a yeshiva, and whose rabbi passes by regularly throughout the day, going back and forth, is it necessary to stand up every time out of respect for the Rabbi? The Talmud responds that a student is not required to get up every time, but rather, twice a day: once in the morning and once in the evening.

התורה מצוה אותנו לכבד אדם שהוא תלמיד חכם, ולכן כאשר תלמיד חכם עובר בתוך ארבע אמות של אדם, צריך לקום לכבודו. על השאלה לגבי תלמיד שלומד בישיבה והרב עובר מדי פעם הלוך ושוב- האם צריך לקום כל העת לכבודו? עונה התלמוד שהתלמיד אינו צריך לקום בכל פעם, אלא פעמים ביום: פעם אחת בבקר ופעם אחת בערב.

Daf 34: OBLIGATION OF WOMEN TO STUDY TORAH

דף ל"ד: חיוב נשים במצות תלמוד תורה

Women are exempt from **“mitzvot aseh she’ha’zman gerama” (positive time-bound mitzvot)**. There are positive commandments whose performance must be fulfilled during a fixed time. From this principle, we learn that women are also exempt from the obligation of Torah study. Why are women exempt? After all, the *mitzvah* of Torah study is not dependent on a fixed time, as it is said in *Sefer Yehoshua*: “And you shall recite them day and night.” If so, why would women not be obligated in the *mitzvah* of Talmud Torah?

The answer to this question is derived from an interpretation that states **that only those for whom it is a mitzvah to be taught Torah, also possess the mitzvah to learn Torah on their own.** And indeed, there is a special Torah verse regarding the *mitzvah* of Torah study: “And teach them **your sons**”, which the sages interpreted: **“Your sons”** — “and not **your daughters.**” Likewise, it is said: “And you will impress them upon **your son**” — “and not **your daughters.**” Hence, there is no obligation to teach women Torah. **We also learn that women are not personally obligated to learn Torah. Although women are not obligated, nonetheless, it is certainly desirable and important for them to do so.**

נשים פטורות מ"מצוות עשה שהזמן גרמן" - מצוות שחייבים בהן בגלל זמן שהגיע. מתוך הכלל הזה אנו למדים שנשים פטורות גם ממצוות תלמוד תורה. על כך שואל התלמוד-מדוע הן פטורות? הרי מצוות תלמוד תורה אינה תלויה בזמן, כנאמר "והגית בו יומם ולילה", אם כן, מדוע נשים אינן חייבות במצוות תלמוד תורה?

התשובה לשאלה זו היא דרשה מיוחדת האומרת שרק מי שיש מצוה ללמד אותו תורה, יש לו גם מצוה ללמוד בעצמו תורה. והנה, ישנו פסוק מיוחד במצוות תלמוד תורה: "ולמדתם אותם את בניכם", וחס"ל דרשו: "את בניכם" - "ולא את בנותיכם". כמו כן נאמר: "ושננתם לבניך" - "ולא לבנותיך". מקר שאין חובה ללמד תורה לנשים, אנו למדים גם שהן בעצמן אינן חייבות ללמד תורה. אינן חייבות- אך בודאי זה רצוי וחסוב.

D'VAR TORAH: ROSH HASHANAH

דבר תורה: ראש השנה

Every year when the *yamim noraim* (Days of Awe) arrive, we go back and ask the Creator of the world for forgiveness for our bad deeds. In the way of the world, a person is ready to forgive their friend who wronged them, once, twice, and maybe even three times. However, if it seems that the friend is disrespectful, and hurts them repeatedly in the same manner, over and over again — the offended party will lock the door of forgiveness and would not be ready to hear the wrongdoer's request for pardon. With God, things are not like that, as He always expects our return. Every day we recite in prayer — **“The merciful One who often forgives”** — and we teach about the unique quality that the Creator of the world possesses — that He is interested and rejoices every time anew in our pleas for forgiveness. God forgives again and again, many times, as if it were the first time, and only requests that we ask for forgiveness with absolute integrity and with a deep conviction of the heart.

כל שנה מחדש מגיעים הימים הנוראים ואנו שבים ומבקשים סליחה ומחילה מבורא עולם על מעשנו הרעים. בדרך שבועולם, אדם מוכן לסלח לחברו שעשה לו רע, פעם, פעמים ואולי גם שלוש, אולם משיראה שחברו מזלזל וחוזר שוב ושוב על אותם פגיעות שהוא פוגע בו- ינעל את דלת הסליחה ולא יהיה מוכן לשמע ולהתראות לבקשת הסליחה של החוטא. אצל הקב"ה אין הדברים כן והוא מצפה תמיד לתשובתנו. בכל יום אנו אומרים בתפלה- **“חננו המרבה לסלח”** ומלמדים על תכונה מיוחדת שיש אצל בורא עולם- שהוא מעגן ושם כל פעם מחדש מבקשת הסליחה שלנו. הוא סולח פעם אחר פעם, הרבה פעמים, כאלו זה הפעם הראשונה, ורק דורש שנבקש את הסליחה בשלמות ובכנות הלב.